

Jubilea en anekdotes

We hebben net onze jaarlijkse feestavond gevierd. Deze keer niet met een Brabantse koffietafel, maar met een warm en koud buffet. Waarom is niet helemaal duidelijk. Of om ons 75-jarig bestaansfeest te vieren, óf om het feit dat drie leden 25 jaar lid waren. Doet er ook niet toe, want drie keer vijftientig is ook vijfenzeventig. Die drie moesten gehuldigd worden door iemand van het hoofdbestuur. Dat werd dus Jan Beekman die toch toevallig op die avond aanwezig moest zijn. Hij is namelijk ook lid van onze club. Jan is iemand die altijd actief meedoet en heeft nu 24 jaar weet van onze avonturen. In zijn speech bleken de koolzaadreizen een geliefd onderwerp. Een greep hieruit:

Op het bericht: 'Het koolzaad bloeit' wisten de imkers die meegingen dat ze de eerstvolgende zaterdag klaar moesten staan met hun kasten. Een grote vrachtwagen met een chauffeur die doodsbang was voor bijen en twee potige imkers startten om drie uur en volgden een vaste route. De eerste kasten die opgeladen werden waren steevast oude, afgeleefde samenraapsels van drie bakken. In elk bouwsel woonden zeker twee normale volken die uit elk kiertje probeerden te ontsnappen. Dat lukte altijd. Elke kast lekte en bij aankomst in de polder zaten meer bijen buiten de kast dan er in. Gelukkig gaf de eigenaar geen gevolg aan de verwensingen die hem toegeroepen werden! De volgende stopplaatsen waren peulenschilletjes. Net na zonsopgang reden we de polder in. We waren op tijd!

Eerst langs de hoofdinker: babbeltje tussen oude bekenden, onzichtbaar overhandigen van een doos sigaren, staangeld betalen en naar de aangewezen standplaats rijden. Vervolgens twee steigerplanken volgens plan over de brede sloot leggen. Want de bijen moesten óver de sloot staan. Al balancerend over de planken werden de kasten met draagbeugels naar de onderleggers vervoerd. Wanneer je zo 72 kasten had versjouwd en tussen die sprietjes koolzaad had geplaatst, waren je armen een stukje langer geworden en had je trek in iets warmes. De koffie kwam te voorschijn en de broodzakken werden geplunderd. Intussen kreeg Theo, de nestor van de club, de kriebels en kon niet wachten om de vliegplanken los te maken en het ritueel uit te voeren. Dat ritueel bestond in het zorgvuldig uitzoeken van een takje koolzaad met bloemetjes. Hiermee ging hij alle kasten langs en streek er mee langs alle vlieggaten. De bijen moesten weten wat ze moesten zoeken!

Een paar fanatieke imkers gingen na een week al terug om de kasten te 'kwikken' (tillen), om kunstzwermen te maken of om volle raten honing te wisselen tegen lege. En na vier weken stond op een vrijdagavond de vrachtwagen weer gereed. Als je tussentijds niet meer geweest was vond je je kasten niet terug. Het koolzaad was gegroeid! Twee meter hoog! Vol bloemen! Twee emmers honing uit één kast.

De laatste jaren dat we de bijen op het koolzaad konden zetten was het maar niks. Vijftig centimeter hoog en maar schraaltjes bebloemd. Een klein emmertje honing was de vergoeding.

Als de zon onderging werden de kasten gesloten. De bij die nog aan kwam vliegen liet Toon nog binnen. Ook al vlogen er weer tien naar buiten ...

In omgekeerde richting kwamen de loodzware kasten met veel gesteun op de wagen terecht. Waar laten we die planken? 'Laat toch liggen. Morgen vindt een boer ze die dan denkt: 'Hebben die stomme imkers hun planken vergeten'.

Toen er twee nieuwe kasten van Red Cedar verdwenen waren moest er aangifte gedaan worden bij de politie, in Almere dus. Aangeven ging vlot, maar de plaats terugvinden waar de rest stond te wachten... Wat is een zonsopgang in de polder toch mooi!

Iemand met een beetje mensenkennis neemt niet zijn beste kasten mee op reis. Sommige kasten hadden wel wat geleden van die vier weken blootstelling aan de weergoden. En dan zo boordevol honing is nou ook niet prettig om te verplaatsen op een hartstikke donker bospad. Als je dan ook nog met je borst de bovenbak verschuift is Leiden in last. De volgende ochtend is het toch goed gekomen.

Of als de kast op een plat dak moest komen. Door het huis, de trap op, langs de slaapkamer, door de badkamer naar buiten. Met vier man werd de kast omhoog gewerkt. Als de vrouw weggedoken onder de dekens niet had liggen bidden was het beslist niet gelukt. Dan was er zeker een stuk uit de muur gestoten.

Oh ja. De drie jubilarissen werden naar voren geroepen en hun werd een zilveren speld opgestoken. Het doet je toch wat die vijftientig jaar. Al die herinneringen komen weer boven drijven en wat de een niet weet vult de ander weer aan. Moesten we vaker doen. Volgend jaar is Jan aan de beurt!